

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou se sídlem Jakubské nám. 4, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, č. j. 48 Ad 32/2017 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2017, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná změnila své rozhodnutí ze dne 9. 12. 2014, č. j. X, tak, že žalobci podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznala od 17. 7. 2008 starobní důchod ve výši 11 215 Kč měsíčně.

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 48 Ad 32/2017 - 27. Krajský soud nepřisvědčil námitce poukazující na nesprávný výpočet důchodu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že náhradní doba pojištění, kterou získal z titulu pobírání plného invalidního důchodu, resp. invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně, měla být

zhodnocena v plném rozsahu, a nikoliv pouze v rozsahu 80 %. Podle krajského soudu žalovaná postupovala správně, pokud náhradní dobu pojištění zohlednila pouze v uvedeném rozsahu. K námitce dovozuující nutnost započtení doby, po kterou žalobce vykonával práce na základě povolení MNV Zdice, krajský soud uvedl, že tato doba účasti na důchodovém zabezpečení nebyla prokázána evidenčním listem důchodového zabezpečení, přičemž žalobce neprokázal ani výši svých výdělků; svědecky lze prokázat pouze účast na důchodovém zabezpečení, nikoliv vyměřovací základ (úhrn hrubých výdělků), jak plyne z § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaná přitom provedla důkladné šetření, ani na základě něho však nebylo zjištěno, jaká byla výše hrubého výdělku žalobce z činností vykonávaných na základě povolení MNV Zdice. Krajský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti označenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel je názoru, že mu měly být započteny doby (po které byl poživitelem plného invalidního důchodu) v plném rozsahu, a nikoliv pouze v rozsahu 80 %. Podle stěžovatele měla žalovaná (a následně krajský soud) řádně zohlednit přechodné ustanovení čl. II bod 3 zákona č. 306/2008 Sb. V dalším stížním bodě stěžovatel namítal porušení principu tzv. dobré správy. Podle stěžovatele by žalovaná měla disponovat dokumenty, které by prokázaly jeho výdělky za práce vykonávané v letech 1986 a 1987 na základě povolení MNV Zdice. Pokud žalovaná těmito doklady nedisponuje, mělo být rozhodováno v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. Postup žalované a krajského soudu porušuje i čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 9 Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, jakož i obě rozhodnutí žalované, a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnila se závěry krajského soudu. Nesouhlasí s kasační námitkou, že stěžovateli měly být předmětné doby započteny v plném rozsahu, a nikoliv pouze v rozsahu 80 %, jakož ani s námitkou poukazující na porušení Listiny základních práv a svobod. Podle názoru žalované bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Navrhla kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že mu měly být započteny doby, po které byl poživatelem plného invalidního důchodu, v plném rozsahu, a nikoliv v rozsahu kráceném (ve výši 80 %).

[8] Žalovaná i krajský soud se otázkou zápočtu doby (a to i s ohledem na námitky stěžovatele) dostatečně zabývaly, přičemž jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě, a Nejvyšší správní soud je proto jako takové plně přebírá.

[9] Jak správně uvedl krajský soud, z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že v případě stěžovatele se jedná o náhradní dobu v důsledku pobírání plného invalidního důchodu. Tato přitom byla stěžovateli započtena plně ode dne, kdy již nevykonával zaměstnání zakládající účast na důchodovém zabezpečení, tj. od 17. 6. 1994, do dne, kdy mu vznikl nárok na starobní důchod, tj. do 17. 7. 2008. Toto období bylo stěžovateli započteno plně do celkové doby pojištění, z hlediska stanovení výměry starobního důchodu mu však mohlo být započteno pouze z 80 %.

[10] Pobírání plného invalidního důchodu podle zákona o sociálním zabezpečení (ve znění účinném do 31. 12. 1995) se jako náhradní doba započítávalo do zaměstnání (§ 9 odst. 1 písm. h) tohoto zákona]. Dne 1. 1. 1996 vstoupil v účinnost zákon o důchodovém pojištění, jenž v § 13 odst. 2 obsahuje pravidlo, podle něhož se náhradní doba získaná před 1. 1. 1996 považuje za náhradní dobu pojištění dle zákona o důchodovém pojištění. Podle § 5 odst. 1 písm. t) zákona o důchodovém pojištění byli důchodového pojištění účastní poživatelé plného invalidního důchodu z českého pojištění, a to do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod podle § 32, přičemž se jednalo o náhradní dobu pojištění ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Z uvedeného vyplývá, že celá doba, po kterou byl žalobce poživatelem plného invalidního důchodu, se v minulosti považovala za náhradní dobu, která zakládala účast na důchodovém zabezpečení, resp. důchodovém pojištění.

[11] Podle § 12 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se náhradní doba pojištění hodnotí pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu stejně jako doba pojištění, nestanoví-li se v tomto zákoně jinak.

[12] Podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění činí výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně.

[13] S účinností od 1. 7. 1998 však byl do § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění vložen následující text: *Do doby pojištění se pro účely předchozí věty započítávají náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 %, s výjimkou náhradních dob pojištění za dobu účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. p), r) a s) a obdobných dob podle předpisů platných před 1. lednem 1996; počet dnů náhradních dob pojištění stanovený podle části věty před středníkem se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.* S účinností od 1. 7. 1998 tedy zákon o důchodovém pojištění stanovil, že pro účely stanovení výše procentní výměry se hodnotí náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 %.

[14] K doplnění uvedeného ustanovení do zákona o důchodovém pojištění došlo zákonem č. 289/1997 Sb. (dále též „zákon č. 287/1997 Sb.“), který v přechodných ustanoveních (v čl. V bodu 2) stanovil, že *[j]de-li o nároky na důchody vzniklé v období od 1. ledna 1998 do 30. června 1998 a o nichž nebylo před 1. červencem 1998 pravomocně rozhodnuto, a o přiznání nebo změnu výše těchto důchodů za dobu před 1. červencem 1998, i když o nich již bylo pravomocně rozhodnuto, rozhodne se o těchto nárocích podle předpisů platných v tomto období.*

[15] Z provedené rekapitulace tedy vyplývá, že dřívější způsob hodnocení náhradních dob pojištění (viz výše) je zachován pouze pro pojištěnce, jimž vznikl nárok na důchod před 1. červencem 1998. To však v případě stěžovatele splněno není; tomu vznikl nárok na starobní důchod až po uvedeném datu. Na stěžovatele tedy bylo nutno aplikovat novou úpravu stanovení výše procentní výměry důchodu (krácení náhradních dob pojištění na 80 %), a to i ve vztahu k náhradním dobám, které získal před 1. 7. 1998. K tomu viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2013, č. j. 4 Ads 111/2012 - 135, ve kterém se k obdobné náhradní době (době studia) uvádí, že *„správní orgány nepochybily, pokud dobu studia stěžovatelky jako náhradní dobu pojištění započítaly do dob pojištění pouze v rozsahu 80 %. Postupovaly zcela v souladu s normou § 34 odst. 1 věta druhá zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni 27. 4. 2007, tedy ke dni vzniku nároku stěžovatelky na starobní důchod. Na tomto závěru nemůže nic změnit, pokud dřívější právní úprava takové omezení zápočtu náhradních dob pojištění neobsahovala. Pro zápočet doby studia jako náhradní doby pojištění do celkové doby pojištění je totiž rozhodující znění zákona účinné ke dni vzniku nároku na starobní důchod stěžovatelky. Nelze při něm vycházet z právní úpravy dřívější, jakou byla právní úprava zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění před novelou zákonem č. 289/1997 Sb., účinném do 1. 7. 1998, jakož ani z právní úpravy účinné v době, která je započítávána jako náhradní doba pojištění, v daném případě § 6 a navazujících ustanovení zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném v době studia stěžovatelky.“*

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že náhradní dobu pojištění bylo možno v případě stěžovatele zohlednit pouze v rozsahu 80 % (a nikoliv v plném rozsahu). V podrobnostech odkazuje soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalované.

[17] Pokud pak stěžovatel uváděl, že žalovaná měla při výpočtu výše jeho starobního důchodu zohlednit přechodné ustanovení čl. II bod 3 zákona č. 306/2008 Sb., konstatuje soud, že uvedenou námitku stěžovatel neuvedl v žalobě. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017 - 67). Z procesní opatrnosti odkazuje soud k uvedené námitce na výše uvedené, ze kterého vyplývá, podle jaké právní úpravy měla žalovaná rozhodovat, a dodává, že stěžovatelem uváděný článek II. nazvaný *„Přechodná ustanovení“* je součástí zákona č. 306/2008 Sb. Z tohoto zákona však

pokračování

nevyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo stěžovatelem uváděnou dobu (po kterou byl poživatel plného invalidního důchodu) hodnotit v plném rozsahu, a nikoliv v rozsahu kráceném (ve výši 80 %). Stěžovatelem uváděné přechodné ustanovení (čl. II. bod 3 zákona č. 306/2008 Sb.) se vztahuje ke změnám, které provedl uvedený zákon. Tímto zákonem však nedošlo ke snížení rozsahu zápočtu dob (ze 100 % na 80 %). K tomu došlo již na základě zákona č. 289/1997 Sb.

[18] Ani z důvodové zprávy k zákonu č. 306/2008 Sb. nevyplývá, že by bylo úmyslem zákonodárce hodnotit náhradní doby v plném rozsahu, a nikoliv v rozsahu kráceném (ve výši 80 %). Primárním cílem tohoto zákona bylo napomoci stabilitě základního důchodového pojištění přijetím několika opatření. Podle důvodové zprávy: „*Navrhovaná konkrétní opatření se týkají výdajové strany základního důchodového pojištění a lze je členit na část týkající se doby pojištění a náhradní doby pojištění, část týkající se podmínek nároku na důchod, část týkající se výše důchodu, část týkající se podmínek nároku na výplatu důchodu a část týkající se změny definice invalidity. (...) Doba pojištění a náhradní doba pojištění jsou jedním ze základních institutů zákona o důchodovém pojištění, od kterých se odvozuje nárok na důchody a které ovlivňují výši procentní výměry důchodů. Dobou pojištění je doba účasti na důchodovém pojištění (dále jen „pojištění“) osob, jejichž účast na pojištění založila jejich výdělečná činnost, pokud za tuto dobu bylo v ČR zapláceno pojistné. Zákon o důchodovém pojištění umožňuje i dobrovolnou účast na pojištění, která se týká osob starších 18 let, které podaly přihlášku k pojištění buď v tzv. kvalifikovaných případech, které zákon o důchodovém pojištění přesně vymezuje, nebo v ostatních případech, které zákon o důchodovém pojištění nespecifikuje, pouze omezuje délku trvání takového dobrovolného pojištění na 10 let. (...) Naproti tomu náhradní doba pojištění je doba účasti na pojištění, která nebyla založena výdělečnou činností osoby účastné na pojištění, ale tato osoba splňuje podmínky, se kterými zákon o důchodovém pojištění spojuje účast na pojištění v ostatních případech (studium, vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání u úřadu práce, péče o dítě, péče o bezmocnou osobu, resp. osobu závislou na péči jiné osoby, pobírání plného invalidního důchodu a další). Za náhradní doby pojištění se pojistné neplatí. Doba pojištění se pro nárok na důchod a výši procentní výměry hodnotí v rozsahu, v jakém byla získána, tedy plnohodnotně. Náhradní doba pojištění se hodnotí pro vznik nároku na důchod stejně jako doba pojištění, pro stanovení výše procentní výměry starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu se však náhradní doby pojištění započítávají pouze v rozsahu 80 %. (...) Náhradní doby pojištění významně ovlivňují finanční bilanci základního důchodového pojištění, neboť tvoří zhruba čtvrtinu ze všech započítávaných dob pojištění. Zápočet těchto dob sice snižuje riziko neúčasti na pojištění u osob s přerušovanou profesní kariérou, ale na druhé straně široký okruh těchto dob negativně působí na ochotu platit pojistné. Široký rozsah náhradních dob pojištění (i v mezinárodním srovnání), který je v základním důchodovém pojištění financován v rámci solidarity, vede k nutnosti relativně vysoké sazby pojistného, což má negativní dopady na trh práce. Do doby pojištění se pro účely stanovení výše procentní výměry plného invalidního a částečného invalidního důchodu započítává ještě tzv. dopočtená doba, tj. doba ode dne vzniku nároku na tento důchod do dosažení důchodového věku. Ani za tuto dobu není do základního důchodového pojištění placeno pojistné. Navrhuje se omezit pro důchodové nároky vliv rozsahu dob, za které se neplatí pojistné ani není jinak zajištěno jejich financování (např. zvláštními platbami státu), a to následujícími opatřeními: - nepovažovat dobu studia na střední, vyšší odborné a vysoké škole získanou po účinnosti změny zákona za náhradní dobu pojištění, s určitou výjimkou pro posouzení nároku na invalidní důchod, - délku dopočtené doby pro výpočet procentní*

výměry invalidního důchodu stanovit s ohledem na průběh účasti na pojištění v době do vzniku invalidity, - sjednotit rozdílnou délku dopočtené doby mužů a žen pro výši invalidních důchodů. (...) V rámci pokračování důchodové reformy je třeba provést další změny týkající se podmínek nároku na důchody, a to nejen vzhledem k nepříznivému demografickému vývoji a dosažení finanční udržitelnosti základního důchodového pojištění, ale i z hlediska rovnosti mužů a žen v sociálním zabezpečení (např. další sblížení rozdílné věkové hranice mužů a žen pro nárok na starobní důchod a sjednocení rozdílné věkové hranice pro „trvalý“ nárok na vdovecký a vdovský důchod) (...) Dlouhodobě účinnou obranou systému základního důchodového pojištění před neudržitelným deficitem nebo výrazným poklesem náhradového poměru je zejména přizpůsobování důchodového věku naději dožití, přičemž platná právní úprava v této věci je dlouhodobě neudržitelná.“ (důraz přidán). Ani z dalších částí důvodové zprávy nevyplývá, že by úmyslem zákonodárce bylo se vrátit k původní právní úpravě stran hodnocení náhradních dob pojištění.

[19] Stěžovatel dále namítal porušení principu tzv. dobré správy. Podle stěžovatele by žalovaná měla disponovat dokumenty, které by prokázaly jeho výdělky za práce vykonávané v letech 1986 a 1987 na základě povolení MNV Zdice. Pokud žalovaná těmito doklady nedisponuje, mělo být rozhodováno v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. Postup žalované a krajského soudu porušuje i čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 9 Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[20] Ze spisu předně vyplývá, že stěžovatel neprokázal výši svých výdělků vykonávaných na základě povolení MNV Zdice v uvedeném období (1986 až 1987). Ve stěžovatelem předložených listinách týkajících se poskytování služeb na základě povolení MNV Zdice nejsou obsaženy údaje, které by umožňovaly zjistit dosažený hrubý výdělek, resp. vyměřovací základ. To se nepodařilo prokázat ani na základě důkladného šetření prováděného žalovanou. Ta mj. učinila dotazy na Městský úřad Zdice a prověřila evidence Okresní správy sociálního zabezpečení Beroun. Nepodařilo se však zjistit, jaké výdělky byly stěžovateli v uvedeném období na základě povolení MNV Zdice vypláceny. Výši příjmu lze přitom prokázat evidenčními listy či mzdovými listy (a nikoliv svědeckou výpovědí - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 3 Ads 78/2010 - 98). Žádný takový podklad však stěžovatel ani v řízení o kasační stížnosti nepředložil, přičemž jeho existenci se nepodařilo prokázat ani na základě důkladného prověřování ze strany žalované. Nutno dodat, že stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, z čeho konkrétně (z jaké konkrétní listiny, podkladu atp.) by výše jeho výdělků v uvedeném období měla vyplývat. Stejně tak neuváděl, na základě čeho dovozuje správnost své domněnky, že by žalovaná měla disponovat dokumenty, které by prokázaly jeho výdělky za práce vykonávané v letech 1986 a 1987 na základě povolení MNV Zdice. Ani v kasační stížnosti nepoukazoval na žádný jiný orgán, od kterého by si žalovaná mohla podle § 8 odst. 2 správního řádu vyžádat předmětné doklady potvrzující výši vyměřovacího základu u stěžovatele v rozhodném období. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že v řízení nebylo (a to i přes dostatečnou snahu žalované) zjištěno, jakých výdělků stěžovatel v předmětném období dosahoval, resp. jaký byl jeho vyměřovací základ. Za této situace proto nelze žalované vytýkat, že nepostupovala v souladu se zásadou dobré správy, popř. se zásadou *in dubio pro mitius*, na kterou stěžovatel rovněž poukazoval. Výklad stěžovatele by vedl k tomu, že by v případě absence

pokračování

jakýchkoliv podkladů o výši vyměřovacího základu mělo být bez dalšího vycházeno z nepodloženého tvrzení účastníka řízení. Právní úprava však takto koncipována není.

[21] Z důvodu, že výklad žalované a krajského soudu byl plně v souladu se zákonem (viz výše), nelze dovozovat ani porušení čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod či čl. 9 Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech. Je pravdou, že v čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se uvádí, že *občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele*. Listina tedy zakotvuje právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Podle článku 41 odst. 1 Listiny se lze tohoto práva domáhat pouze v mezích zákonů, k tomu viz čl. 30 odst. 3 Listiny, podle něhož podrobnosti (stran práva na přiměřené hmotné zabezpečení) stanoví zákon. Tímto zákonem je mj. shora citovaný zákon o důchodovém pojištění, z něhož vyplývá, že pojištěnec má nárok na „zaručenou“ výši důchodu, jen pokud jde o základní výměru důchodu (čemuž bylo v dané věci dostáno), pochopitelně za předpokladu splnění podmínek pro vznik nároku na starobní důchod (§ 28 a násl.). I judikatura Ústavního soudu, a to i v oblasti sociálních práv, dovozuje, že se jich lze domáhat pouze v mezích právních předpisů. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, Ústavní soud k sociálním právům uvádí, že *„nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů [čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod]. Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv.“* Obdobně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09, v němž tento soud uvedl, že se *„ve svých nálezech většinou vyjadřuje zdrženlivě k realizaci sociálních práv zakotvených v hlavě čtvrté Listiny, neboť si je vědom toho, že rozsah sociálních práv (...) je limitován možnostmi státního rozpočtu, podloženými výsledky hospodaření státu. Teprve v rámci těchto možností se uplatní limity, dané příslušnými články Listiny, upravujícími sociální práva. Posouzení otázky účelnosti a vhodnosti zákonné úpravy v této oblasti Ústavní soud ponechává v pravomoci zákonodárce, do jehož činnosti Ústavní soud kromě případů zjištěné neústavnosti zasahovat nemůže. Jde totiž o otázky svou podstatou politické. Pojmovým znakem sociálních práv je skutečnost, že nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích platných zákonů (čl. 41 Listiny). Tato absence přímé vymahatelnosti se projevuje v nutnosti jejich zákonného vymezení, které je pak současně i podmínkou konkrétní realizace jednotlivých sociálních práv.“* Ani z článku 9 Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech, nelze dovozovat oporu pro výklad stěžovatele. V něm se pouze uvádí, že smluvní strany Paktu *„uznávají právo každého na sociální zabezpečení, zahrnující v to právo na sociální pojištění“*. Z ničeho přitom nevyplývá, že by uvedené právo v případě stěžovatele bylo porušeno. Stěžovateli nebylo bráněno v pojištění, resp. v realizaci jeho práv stran sociálního zabezpečení.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost v postupu krajského soudu a žalované, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí. S rozsudkem krajského soudu a rozhodnutím žalované se plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje.

[23] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. ji zamítl. O kasační stížnosti rozhodl soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení na základě § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu